

محدودی دارد و هم تنوریک و نظری است، تحصیل می‌کنند و عملاً سنی را که در آن می‌توانند مهارتی بیاموزند، از دست می‌دهند. در سال ۱۳۶۶ ایده‌ای با عنوان هر دانش آموز یک شغل در وزارت آموزش و پرورش مطرح شده بود، اگر آن طرح در همان سال‌ها اجرایی می‌شد و گواهی شغل و مهارت تا دیپلم به دانش آموز داده می‌شد، می‌توانست کمک‌کننده باشد و خیلی زودتر از این‌ها جوانان صاحب شغل و مهارت می‌شدند.

در حال حاضر چه تعداد دانش آموز مهارت‌های فنی و حرفه‌ای می‌بینند؟

از تعداد ۱۵ میلیون دانش آموزی که داریم در حدود یک میلیون نفر درگیر طرح‌های مهارت آموزی هستند و بقیه از این فرایند دور هستند. برای حل مشکلات موجود نظام آموزشی باید بهره بیشتری از مهارت‌های اشتغال برد. در حال حاضر نزدیک به ۸۰ درصد شاغلان در بخش‌های اداری و عمومی تحصیلات مرتبط با شغل ندارند که این هم معضلی است و نشان از ناتوانی آموزش عمومی و دانشگاهی در گذشته دارد.

یکی از دلایل عمده‌ای که پسران راه‌ی دانشگاه می‌کنند، قرار از سربازی است. این پنهان موجب می‌شود فرد در هر رشته‌ای که بتواند فارغ از علاقه و توجه به مهارت آموزی وارد دانشگاه شود. برای حل این مشکل نمی‌توان چاره‌ای منطقی اندیشید؟

از جمله موانع عمومی و قانونی پیش روی ورود افراد به اقتصاد، مسأله سربازی است و سبب می‌شود جوانان از ترس دوره دلهره‌آور پرحاشیه به دنبال مفری باشند و در نهایت هم هیچ مفری را بهتر از دانشگاه رفتن نمی‌بینند. مسأله سربازی هیچ گونه ویژگی خاصی برای مسأله اقتصادی قائل نیست، این در حالی است که چنانچه برای حوزه کسب و کار، استثنائی قائل شوند، تمایل جوانان به فراگیری کسب و کار هم دوچندان خواهد شد. به عنوان نمونه معافیت قرار دهند یا خدمت را محدود کنند، این موارد می‌تواند در امر اشتغالزایی نیز بسیار مفید و مؤثر باشد. مسأله‌ای که نباید کم‌اهمیت دانسته شود، این است که افراد تا سن ۱۸ سالگی راغبند شغل و مهارتی بیاموزند، پس از این سن به طور طبیعی از میزان رغبت و تمایل افراد کاسته می‌شود اما سربازی دقیقاً در همین سن، خود نوعی مانع در این مورد به شمار می‌رود.

در زمینه بحث اشتغالزایی، کارآفرینی هم نقش بسزایی دارد، قطعاً حمایت‌های مالی و ارائه وام‌های بانکی می‌تواند مسیر را برای کارآفرینان هموار سازد. در

فارغ از مسأله بیکاری و شاغل بودن با مشاغل مواجه هستیم که درآمد و آورده اقتصادی که بتواند حداقل نیازهای خانواده را تأمین کند، ندارد، پس در این موضوع باید بازطراحی مشاغل صورت گیرد

حال حاضر اعطای وام و تسهیلات به کارآفرینان به چه شکل است؟

نظام بانکی و حمایت‌های مالی، از ریسک کارآفرینی می‌تواند بکاهد اما نوع و نحوه این حمایت‌ها از کارآفرین جوان و فعالی که برای اولین بار وارد دنیای پرریسک اقتصاد شده، بسیار ناچیز است و قوانین در این حوزه بسیار سختگیرانه هستند. اعطای وام، تأمین ودیعه و وثیقه با سختگیری‌هایی همراه هستند که راه جوانان کارآفرین را ناهموار می‌کند. باید در این حوزه بازنگری شود و با کاهش قوانین سختگیرانه جهت اعطای تسهیلات ویژه به کارآفرینان، سبب افزایش میزان بهره‌وری آن‌ها و شکوفایی اقتصادی کشور شد.

سمن‌ها یا همان مؤسسات غیردولتی و خیریه‌ای نیز در امر کاهش نرخ بیکاری باید سهیم باشند، نقش آن‌ها را چگونه ارزیابی می‌کنید؟

فلسفه وجودی سمن‌ها به این شکل است که اگر افراد مهارت‌های اجتماعی، اقتصادی و سیاسی لازم را دارند اما در مقطعی نمی‌توانند در نهادهای رسمی حضور داشته باشند، این امکان برایشان فراهم است که حضوری تمرین گونه و به صورت داوطلبانه داشته باشند، این قبیل فعالیت‌ها از دو بخش تشکیل می‌شود؛ بخشی که مربوط به زمان قبل از شروع زندگی رسمی است و بخش دیگر مربوط به وقت‌های آزاد و داوطلبانه اوست. سمن‌ها می‌توانند به نوعی دروازه ورود به حوزه اقتصاد باشند و چتری باشند که تا حدودی در افزایش تعاون بین افراد جامعه دخیل بوده و در کنار آن به عنوان نهادی حقوقی و غیردولتی در زمینه آموزش افراد، فعالیت‌های بالقوه ارائه نمایند تا جوانان بتوانند با بهره‌مندی از آموزش‌های لازم و فراگیر وارد حوزه اشتغال شوند. به اعتقاد من، سن عضویت در این نهادها هم

باید ۱۵ تا ۱۹ سال باشد، از آن جایی که شاکله اصلی سمن‌ها، فعالیت در حوزه اشتغال است، برای اینکه تحولی در حوزه سمن‌ها صورت گیرد، باید حضور نوجوانان و جوانان در نهادهای غیررسمی پررنگ‌تر باشد.

از بحث اشتغال بگذریم، فعالیت اصلی شما در حوزه ورزش است، از آنجایی که در حال حاضر معاونت فرهنگی و توسعه ورزش همگانی وزارت ورزش و جوانان را برعهده دارید، با نگاهی اجتماعی چه ارتباطی بین ورزش در سطح جامعه و افزایش شور و نشاط اجتماعی می‌بینید؟ بی شک ورزش می‌تواند نقش بسیار مهمی در ارتقای این مقوله داشته باشد، نظر شما در این خصوص چیست؟

ما ورزش را یک پدیده در نهایت مربوط به سلامتی و مبتنی بر رویدادهای مسابقه محور می‌دانیم و فکر می‌کنیم که ورزش کمی هم به سلامت مربوط می‌شود و با اندکی لطف بیشتر، تصور می‌کنیم، شامل فراغت هم می‌شود. بدون اغراق باید بگویم، لازم است نگاه‌ها نسبت به این حوزه متفاوت شود. در همین دو سه ماه گذشته تحولات عرصه عمومی درخصوص امید اجتماعی بعد از المپیک و پیروزی‌های پیاپی در ورزش کشتی و همچنین صعود تیم ملی فوتبال شایان ذکر بودند. سؤالی که در اینجا مطرح می‌شود، این است که کدام اتفاق توانسته مانند این پیروزی‌ها نشاط اجتماعی را افزایش دهد، با اندکی تفکر متوجه می‌شویم که چنانچه این موضوعات از زندگی مردم حذف شوند، امید اجتماعی هم کاهش پیدا می‌کند، کما اینکه در طول یک ماه گذشته نیز از جمله پربیننده ترین برنامه‌های تلویزیونی برنامه‌ها و مسابقات ورزشی بودند، همینجاست که می‌توان به اهمیت و تأثیر بالای مقوله ورزش در سطح جامعه پی برد.

از آنجایی که شما هم معتقد هستید ورزش در افزایش نشاط اجتماعی نقش مستقیم دارد، چه توصیه‌ای در جهت افزایش ارزشمندی این مهم دارید؟

به لحاظ علمی و واقعی یکی از اجزاء جدایی ناپذیر زندگی، ورزش است. هم در حوزه فراغت و هم در حوزه فعالیت‌های آموزشی در زندگی مردم، می‌توان حضور پررنگ ورزش را شاهد بود. یکی از مطالبات خانواده‌ها، باشگاه رفتن فرزندان شده، حالا کمتر خانواده‌ای دیده می‌شود که فرزندش را حداقل در یک رشته ورزشی به باشگاه نفرستد، ما کاملاً با پدیده‌ای اجتماعی مواجه هستیم، پس لازم است که نگاهی اجتماعی به مسأله ورزش داشته باشیم. معتقد هستم که ورزش جزء معدود موضوعاتی است که امکان انسجام اجتماعی را محقق می‌کند و بین نهادها و اقشار مختلف جامعه هم در این زمینه اختلاف نظری وجود ندارد و همگان می‌توانیم با اتفاق نظر حول محور آن جمع شویم. در هر موضوعی در جامعه اختلاف سلیقه وجود دارد، این در حالی است که در زمینه ورزش همه می‌توانند بدون هیچ اختلاف نظر فاحشی با یکدیگر مشارکت داشته باشند. ورزش، امکانی است که می‌تواند فاصله‌های اجتماعی را کوتاه کرده و حتی از میان بردارد و سبب می‌شود، گسست‌ها تخفیف داده شوند. حتی زمانی که دیالوگ بین افراد جامعه وجود ندارد، ورزش می‌تواند در بخش‌های جامعه مانند پلی بین افراد عمل کند، در یک کلام می‌تواند بین دولت و مردم هم سبب ترمیم و پایداری رابطه‌ها شود. در کل ورزش در حوزه‌های امید اجتماعی، افزایش نشاط عمومی، ارتقای سلامت جسمی، روحی و کاهش آسیب‌های اجتماعی نقشی مفید و مستقیم دارد، بنابراین هرچه سازمان‌های مربوطه برای این مهم ارزش بیشتری قائل باشند، می‌توانیم شاهد اثرات مثبت آن در زندگی فردی و اجتماعی باشیم.